

ТАЊА КРАГУЈЕВИЋ ХЛЕБ ОД РУЖА

КОВ

ТАЊА КРАГУЈЕВИЋ
ХЛЕБ ОД РУЖА

Библиотека
КОВ

Уредник
МАРИЈА ВАСИЋ-КАНАЧКИ

Тања Крагујевић

ХЛЕБ ОД РУЖА

БРШАЦ
2012.

МЕЋУ ТРЕПАВИЦАМА

ВАТРЕ, ЗАНАТИ

Власник сам путних ковчега
оних који не путују.

Лемури ме обавијају
каишевима неиспаване ватре.

Лагани. У лету ми говоре
*Мораш њонети све ове
дане од камена.*

И зверчице с тугом гајене
говоре *широм ојвори очи.*

Капи међу трепавицама
повољна су бистрина.

Међу кипарусима
и занатима.

Кишна форма музике.

АЗУРИ, МАНСАРДЕ

Понекад зовем се
Тунума.

Кондори из снова
спуштају ме
низ свилене лестве.
Азури клешу
стаклене ципелице.

Спремна за плочнике
и мансарде сам.

Опиљивост геометрије.
Лет пернате тачке.
Птица. И град.

ПРОШЛОСТ, ПРИКОВАНА

Понекад немам име.
Бродоломи разносе ме.
У хрестоматијама преобимне соли.

На свакој плутајућој дашчици.
Свуда са собом. Што у мени боли.

Прикована. Прошлост грађе.
Галебова храна. У галебу глад.

ПУТУЈУЋИ, КИШНИ

Путујући инферно носи ме
кишни мој анђеле.

Посвуда клисуре
недовршених авенија.

Сајберкафеи зањихани
кашњењем сребра.

Мали трг.

И окна у која удара руком
пред решетком слепих
сати непознато дете.

БАРИЦЕ, ПИСМО

Шта губим на улицама.
Док хитам. Шта ли љубим.

Барице прескочене
међу секундама
у којима неће нас бити.

Окрзнуту вечност.
Варку светиљчице.

Перо из јата.

Лабудово писмо
трансценденције.

ОД МРАЗА, ОД РУЖА

А јануар? Почетник
у љубави. Са благом
на клизавим плећима.

Док у календар
падају дани.

Од ломљеног мраза.
Од стаклених ружа.

СНИМАК ТИШИНЕ

Задобити нешто. Из кутијице
за заборав шминке.

Узети јасну боју што пришива
комадић уз комадић
архаичног расула.

Насмешити се.
Пред апаратима
за снимак тишине.

Трчећи опет
под громовима.

За писмом што тако
близу је да додирује.

Тако далеко
да разуме.

И ДРУГЕ ПЕСМЕ

А усред хаварија
ево и празника.

Читам малу ноћ.
И друге песме.

ОД УЗДАХА

Јесте ли збиља то ви
Олујни? Ви од уздаха
што удара о ноћно сребро.

Вид вам је као нит кише.
Опис ваздуха прекројен
мигом вашег ока.

И гле. Ваше малене
ушне шкољке заспале су
у божјем миру.

Не чују. Да сићушним
стаклима цвокоћем.

ОПЕТ, ДАВНО

Ветар ми је
у врховима трепавица.

Као драги мој
некада.

ЖИВОТ, СЛИЧИЦЕ

Ту сам за маленим
столом. Гостим се
обедом од једног цвета.

Крај постеље су ми
невидљиве ципеле и одело.

Молим се нечујним словима.
Сличицама из живота.
Тремором љубави.

ГОСТУЈУЋИ

Стопала су ми хладна
гостујући анђеле.

Након концерта
пакујеш инструменте.
Ја крећем у обилазак
досуђеног.

Рајско воће је на
челичним гранама.

У сваком свету
са именом Кварта
дланом дотакнем
још један још
један зид плача.

ТАЊИРИЋ, СУНЦОБРАН

Тешко зауставих се.

Као у земљама песка
секунда-тркачица.

Мислећи да ту ћу
само предахнути.
Уз тебе се скрити.

А кактус је већ у прозору.
Сунцобран на видику.

Јагода на тањирићу.

И ноћ од леда. Ти.
У свему савршена.
Љубави.

БОСИ

Ништа ми није потребно
да бих се сетила.

Имам пољану
по којој ходасмо боси.

И растопив снег.
По којем падају
наши снови.

ИСТОК, ЗЕЛЕНО

Сенка је путничково дрво.

Описује где била је радост.
Где светло истока. Где зелено.

А нада свеједно у птици је
на леђима зебре. Листу
превртљивом на ветру.
Што поруку облаже
свитком незнаног метала.

Шаком на песку.

Из које изненада
под бодежом заспале звезде
поцури путничков хлад.

ЧЕТВРТАК, ТРЕШЊЕ

Четвртак је. Анђели
беру моје трешње.

Опремљени ветрењастим
крилима. Антикварни. Мили.

Не личе на пролазност.

Нит чине лакшом
крв људске баште.

РУБИНИ, АКВАРИЈУМ

Рубини су у прозирним
анђеоским трбушчићима.
Акваријум са пламеним
рибицама. А губитак
с мог стабла незнатан:

Тек један четвртак.

Којим изнова храњена је
ноћ моје душе.

ПОЛУТАР, САН

Сенка у пуном сјају.
Полутар крвног зрна
пешчане реке.

Љуљашка и сунцобран.

Уз које тихо можеш
однеговати случај.

Што у срећан трен заобли се.
Да заспи у њему дете.

КОСА, УСПРАВНА

*Звала си пита ме
биће мојих фикција.*

Грли ме рукама фикционара.
У вино ми труни алпаку
и месечево цвеће.

Могу чути сваки корак
невидљивог. Знати
да нераздвојни смо.

Као чуђење и само чудо
од којих потиче језик
на коме спавам.

Док не пробудим се
окована важностима.

У матичним књигама.
Коса и усправна.
Киша времена.

ШТО ЈЕСИ

Узима ми рукописе.
И враћа ми их.

Запоседа ме
неримованим
узајамностима.
Од којих настајем.

Говори исто што и ја
опијена сенкама
цветова: *Све си ми.*
Што јеси. И што ниси ти си.

Сав чар. Сва лаж.
Немојуће.

У ПРЕСЕКУ

У дому безизлазних речи.
Чиме да се подупрем.

У пресеку светлости
малених жаруља.

Пре но што сагоре.
Треном вредним века.

ТРАГОВИ, ЛАТИЦЕ

А дете је испред
мене. Замишљено.

Док га и сама
замишљам.

Нема имена.
Само је дете.

Ходе жалом.
Остављајући
за собом трагове.
Као латице.

Не брину.
Учини ми се говори
некоме кога не видим.
А могла бих бити ја.

Образ пошкропе
капље добрих речи.

Са прага дома света
из пукотина без уздаха
и крика већ сипи сутра.

Загрће ме. Сигурну
међу барханима.

Жену од песка.

Коју брисао је
вајао је дашак мог даха.
Дечак од песме.

МЕСЕЦ ОД ПЕСКА

ПРОБЕ, ИЗВОЂЕЊА

У незаказане сате
укажу се јутра.

Не обавезују на тишину.
Ни на непогрешивост извођења.

Пробе су за свечаност
којом се не размећемо.

Јер негде су се у покушају
бистријем већ догодила.

ТРАЈЕКТ, ЈЕДРО

И ово би могао бити почетак
довикујем покретачу
обалског карусела.

Ако сустигнем трајект од сребра.
Једро метафоре на пучини.

Језичак. Језик. Љубав два копна.

Међу облацима
пластичних кеса и балона.

Ако угледам престоницу.
У барханима. Међу
потопљеним добошима.
Што се не чују. У бележници.
У пешчаном писму времена.

ЛОКВАЊИ, СМИСАО

Час је кад прозирна сам.
А сва беспризорност
нескривена хода уза ме.

Тамо где чулност од мисли
питка могла је потрајати.

Колико смисао локвања.
Листак живота.

УЖАД, ГОРИВО

Стрепим. Не знајући
ко је у мени изумитељ.
Ко залутало дете снова.

Од истих смо чинова.
Од исте грађе.

Двоје нас је.
У везивању ужади.
Дотурању горива.

Дувању у малене
и хладне искре празнине.

ЈАСНОСТ

На жалу је непознати.
Добацује поруке неком.

Као поткову у игри
потковама.

У густом зраку.
Не види ме.
Иако неприкривена
у затону сам.

Распукли облутак.
Црнина у телу облутка.

Јасна у дану.
Попут ноћне сузе.

ПУТЕЉАК, ПУТ

А небо ĩge је
пита анђео мог сна.

Спроводим га кроз свеже
зидине Азура.

До ноћи ĩуїї је дуї
кажем. Јер издројох.

На свакој секунди
врећицу песка.

Ноктом невидљивог
распорену.

ВОДА, РУКЕ

Опасно је обитавати ту.
Где вода расте. И лепо.

Између врећица
са песком људи шире
и у ланац спрежу
само руке.

ТОПОТ, МОНОГРАМ

О-о-о-й.

Поклик кајакаша.

Удар весла по води.

И говор капи
за обарање врућице.
Што у свему тражи
обичан дан.

Благи топот.
Лаку кишу.

Избледели монограм
апокалипсе.

КАП, ЈОШ ЈЕДНА

Мерилац светлости
не види и не чује
што глува ноћ зна.

Да још једна кап пада.

Моја је изгубљена звезда.
И њена ја. Изгубљена.

Умивамо се свакога
јутра у истом напрукту
за догореле свеће.

ПРАЗНИНА, ПРЕОБИЉЕ

Слегне се докони прхут.
Навејалост.

Препун себе
снег је у говорници.

Домогао се празнине.
Без престанка би
из мене да говори.

СЛАДОЛЕД, ФИГУРЕ

А недељом се на обали
анђели госте сладоледом
од снежних облака.

Сви облици су уза њих.
Могући. У шетњи.

Траже крепкост.
Пуцкетање.
Кад кад неко расипа
загонетке прстоветом
суве траве
из старе бурмутице.

До пола потрошене.
Од пола недопуњене.

Где лебди простор
међу фигурама.

Којима уздах још није
изрезао капице од папира.

МОСТ, КЊИЖАРА

Обичност нечега што се
једва да изговорити
овај је мост.

Стављен под грло града.

Начином којим се буди
пуж од сребра. Накит
у шкрињи староседелаца.

Или нацрт улица на длану
туристе. Вир на екрану.
Пробуђен кажипрстом.

Књижара са једном
књигом у излогу.

Већ отвореном
за два читача.
Што траже се.
Са две стране воде.

ЛЕКСИКОН ВЕТРОВА

Овај ветар је син
чистача обуће.

Овај је потомак ножа
за сечење папира.

Овај је из албума
изгубљених утакмица.

Али овај. Овај је
изненађење свим
зналцима ветрова.

Примирио се у детињем
сунцу. Плеше у речима.
На твојим уснама.

ПЕЛИРНИМ ЛЕПЕЗАМА

Хајде да гледамо Дунав.

Дунав дуїо ѿраје.

Примети он са уздахом.

*Тешка је ѿо музика. А ја
слушам ѿелирним леїезама.*

Махунасиїим дисерјем.

Дођи онда да седнемо
у сенку овог
сунчевог грма.

*Жедан је. Требаћу му.
А ја журиим до оної ѿамо
сунчевої їрма.
И њему сам ѿоїредан.*

Рече. И мину.
Као свака измишљеност.

Кроз траве и свело
прстење. Кроз гнезда.
На свих десет мојих
прстију. Окренутих ветру.

НЕВИДЉИВ, НЕЧУЈАН

Узми назад овог анђела дечака.
Извештеног у преношењу
готових порука Боже.

Нацртај ми другог
тим својим невидљивим пером.
Изумитеља игре.

Нека стане иза бочица
мириса пуних рима.
И нека гледа Дунав.

Нека буде попут тебе.
Невидљив. Нечујан.

Као да не постоји.
Неподесан за излоге.
Микрофон. Разгласе.
Наше клизне речи. И слике.

Сасвим свој.
Опор. Помало луд.

С нехатом умешан
у судбину подводних
трава. Враџбине
песка и блата.

Маштар незнања.
Нек не ради ништа.

Нек буде невина и дрска
очевидност сама.
Голи извештај
о стању на рекама.

Нек начини и неку
другу несмотреност.

Нека се оклизне у пејзаж.

Нек врати голу питкост
светлостима на води.

ПРЕПИСИВАЧ ХОРОСКОПА

Ту краткост
назвала бих безименом
да сасвим случајно
није узела моје руке.

Мој уздигнути мој погнути
поглед. Моје ципеле
у задиханим сновима.

Моје кројачко срце.
У крпицама. У телу
одлазеће птице.

Запаљиву моју
авантуру крви. У папирном
фишеку слова.
У песку. У камену.
Што прогласио ме је

преписивачем хороскопа.

Јер све је већ записано.
Рече. Пуном шаком звезда
коју преко рамена
у камено крило
добацило му је дете оркана.

Па одреди ти сад
где почиње. Где нестаје.
Прозирни мој печат
на водама.

Сва истина тренутка.

ВЕРНО, УВЕЋАНО

Нико да се јави на оглас
исписан на окну. Само ти.
Постојано срце.
Читалац изнутра.

Грумен си у кошуљи за двоје.
Верно. Увећано. Тако близу
себи. Само. Неизрециво.

Као дамар уловљене репатице.
Несаница близанаца.
Међу гранама у кући снега.
Међу слабашним зидовима.

Где понекад би у ветру
што шири време
као рудље на конопцу
стаклене кише
плесала твоја песма.

А ПОНЕКАД, НЕКО

А понекад отисак светлости
одломи се. Из мене крене.
За тим златним псом на обали.
Ничијим. Што изненада
застане. Као да је мој.
И погледа ме дојама Ганга.

Понекад умем све
што не знам. Развезујем
морнарски чвор. Лако.
Сасвим разговетно.

И барке чула покрену се.
Посвуда. Између десет
прстију врви свет.

Разузлан. Разуздан.
Топао коноп сазвежђа.
На ком вијори и моја марама.

Понекад се не могу
начудити краљевству облика.

Воде. И песка.

На сунчаној страни
становања. Од некад.

Играчкама од блата.

Простом чуду свежег
хлеба. Од ражаног иња.

Из седам опни моје луде воље.

Понекад дунем у папир.

А са маргина прхне сав
пепео потрошених фигура.

И говор у мојим мислима

поново је чист и нов.

Као да пред првим

домом чистим гар и снег.

А неко ме дочекује.

Невидљив. И више
хиљада година стар.

Скида полако моје црне
минђуше. Светлеће
рекламе с мог капута.
Чворноват изданак
са моје душе.

Неко у мени јачи од јуче.
Млађи од данас.

Твој сам. А ти си
мој неко. Каже.
Док отвара мој кофер
с тврдим благом.
Ексерима.
И пушчаним прахом.

Што све до тог часа
држаше ме приковану
за земну постељу.
За моје нико си и ништа.

МАГЛЕ, СЕДЕФИ

Овуда пролазе
септембарски људи.
Берачи ране магле.

Устима хватају
љуске седефа
заостале у зраку.

Док дозрела
деца песка
лагано окрећу се
на бок.

Ослушкују музику.
Заосталу
у њиховим малим
пешчаним постељама.

ИМЕНА, ЗАЛАЗАК

Спавам
на осетљивом дну.

Облак сам песка
који при заласку
сачинише имена света.

КАПЉА, ЖУБОР

Капља сам песка.

И ти си капља.

Отуда градња
ове мале воде
данима што жубори.

КОЛАЖ, ОГЛЕДАЛА

Једним покретом учиних
да другачији буде колаж
у пролећној води.

Платно руком нанетих боја
са огледалима за лов на сунца.

А опет стари Еол вреба
из заборавних рушевина.

Божанска машина
у играма на срећу
са ручицом у пламену
улаже ме у златост
свакодневног губитка.

Као океан старинска је
моја жеђ. И моја барка.
Месец од песка.

ЗАНОС СВЕТЛОСТИ

ЕРОС, ПУТОПИСИ

Време је за пространства
мој Бадеме. Тискање
релеја једва да памти
замирисани твој ерос.
Путопис твојих грана.

Некуда се мора напокон.
Куд год да погледаш
величанствени оклопници.

У оклопу им тело.
У оклопу глас.

Мртав од мртвих.
Свадљив од ничег.

САМИ, РАСТОПИВИ

Сва тумачења призора
у возовима пропадају.
Као застори искидани
налетима непогоде.

Слике се не држе.
Не опстају.

Јер баршунасти вагони
промичу у нама.
Са марамама.
И махањем.

Филмови смо.
Нитратне копије.
Са по једним гледаоцем
жедним таме.

На светлости сами.
Растопиви. Дабоме.

СТВАРНОСТ, МЕКА

Гану нас
двоструке осмице.
И флешеви смеха
у тунелима.

Нераспакована ужина.
Јер имали смо друга посла.

Случајна је кожа
између нас.

И стварност опет мека.
Обгрљена. Изнутра.

АСТЕРИКСИ, МЛЕЧНОСТ

Малени анђео истреса
 кроз окно папир
са важним мрвицама.

Падају астерикси
 из ђачке свеске.
На перон са пругама
 без повратка.

Као млечни зуби.
У гвоздену мрзлост
 гвозденог
прерађивача мрвица.

ДРАГИ, НЕПОТКУПИВИ

Покушаће изнова.

Драги непоткупиви анђео.
Са осмејком равним зори.

Учиниће ми то.
Као да себи чини.

Уловиће ми мало срце
оближњег космоса.
Из предграђа васионе.
Где посвуда расту предграђа.

Само својом зеницом.
Звездом равној трунци.

Од које све започиње.
Због које све опстаје.

ХЛЕБ, РУЖЕ

Светлост је кратка.
Запламса у вреви.
У карневалу ништавила.

Стављам је у прозор
да расте. Да разговара
са другим светлостима.

А чега си гладна ти
тамна прекомилионска
крви. Преконоћна ноћи.

Носиш слепе цокуле.
Крзно охолости.
Са поставом од дана
који неће доћи.

Рушиш станични фењер.
Газиш љутић. Обараш бор.

Сечиво си. Под грлом.
Мом хлебу од ружа.

ГНЕЗДА, ОСТРВА

Мајсторска су гледања
кроз мајсторске маказе.
Уистину. Мајсторство
помрчине.

Ноћним очима искроје
младост погледа.
Прокрче пут до острва.
Од бадемовог цвета.

Где преболећемо
још једну невољу бића.

Време нимало другачије
од невремена.

СА ТАНКОГ ХЛЕБА

Поспани су анђели.
Умазани пекмезом.

Не стижу да уклоне остатке
стропоштаних светлости
с унутрашњих крила.

Међу путевима
којима ће тек полетети
у малено анђеоско сутра
успореним покретима
играју се шећерном свилом
с измишљеног хлеба.

Под измишљеним сунцем
истински смеју се и љубе.

ПЛАВИ ПЕСАК

Скромност је тај чисти рез.

Уме да каже:
оволико биће њи
довољно за овај дан.

А радост облика
неутешна је.

Никад довољно
бескочног
у премереном.
Мере у проливленом.

Малим уједом
сљубе се на усни
угао и круг.

Сплету петељчицу.
Започну пешчану

књигу. Тренут
за тренут што везује.

Стручком плавог песка.

ЛЕПТИР, УИСТИНУ

*Реци ми
да лейтир није
ѿек занос свейлосѿи.*

*Реци ми
да уистину
ѿосѿоји лейтир*

рече дете.

СТАБЛО, СТРАНИЦА

Заборадио си стабло
душе у мом срцу.

И оно туче.
Крупним капима.
С лисја моје душе.
Мог тела.

Ноћ расте. Немирна.
Као већ потписана страница.
Коју не могу променити.

Превалих је тежим путем.
Преко усне. Овлажене
брзим млазом светлости.
Пешчаним временом
неизговореног.

СА БРИГОМ, СА ТУГОМ

Скеле на мојој реци
расту споро. И дуго.

Опиру се. Као призори.
Које изводиш из сутеренских
слогова. Да чују јасан говор.

А једном ће и оне стасати.
Видети тачан распоред ствари.

Гледати те са бригом. Са тугом.

ОЛОВКЕ, ЈЕЛЕ

Беше то готово као сан.
Готово као страшан
готово као могућ
сутрашњи дан.

Изгубих музику речи.
Последњи документ о себи.
И шуштање реке. Кључеве звука
збијене у олову потонуле касе.

И котарице са воћем из ока
на другу адресу однеше деца.

Крај стопала ми се рашчаран
склопи казамат-град.

Јеле паркова наоштрише црне
оловке. И свака свој црни врх
упери у по једно моје срце.

СТРАШНА ВРЕМЕНА, ОПШТЕ ПОМИСЛИ

Страшна су времена
општих помисли.

Рецимо да рат
ио свему сугећи
и без икакве сумње
може већ данас почети.

Мало кад се уистину
чује неко
у навали општости.

А помиње при том
како је природно и нужно
а једнако и могуће
да та иста извесност пошаста
сасвим изостане.

Из оног јединог и посве
природног разлога
што може бити избегнута.
Нespoменута.

Колико данас.
Пре него ли сутра.

У свеколиком времену.
И ево овога часа.

Колико и сваког другог
подједнако
значајног трена.

НАПУСТИХ, ОДАВНО

Напустих одавно
књижевну школу
где учитељи вајају
ученике од глине.

А ови пак своје
магистре у себи граде
од материјала несклоних
читању с усана.

Толико чврстих
да и сами
у споменичком оклопу
заборављају да мисле.
Да дишу.

Да уистину говоре.

ПОГЛЕД, ОД СЕДАМ КРУНА

Близу си древној крви писма
Анакреонте. Кад питаш:
*Шта може онај ко
ни у Тракији среће нема.*

Не заборављаш при том
ни реторе ни тишину.

Ни уздах времена.

Ни наду. Што као свеже
пруће плете котарицу
очајању. Лирски омаж
речима што не могу
имати облик једне речи.

Ништа. До жудњу да ветар
однесе их. И врати.

Јер шта могу снегови
Галиције. Урала.
Кад у Србији је лисје.

Распирени пламен приче.
Који из душе изнесе неко
уместо завршног збогом.

Озарујући пријатеље.

Што испраћају га на пут
погледом
од седам жичких круна.

У ТАМНИМ, И НЕПРОЗИРНИМ

Листајући ноћне хронике
у тамним и непрозирним
сновима видиш увек исти
опседнути град.

Поклике доје крви.
Што и песнику и косу
једнако говоре
не ѿреба ѿвоја ѿсма.

И однекуд јави ти се
мелодија што се изводи
на текстове воде.

Кад захватиш је шаком.
А она се и капима
и матици врати.

И никад више иста није
шака. Матица. Кап.

Из воде јасно се виде
куле од костију. И жада.
Што опасују време.

И оно што милије је
љубави. Кад се будиш.
И враћаш свету липа.
Свету људи.

ТРАНЗИСТОР, СЛУШАЛИЦЕ

Све увреде дана
могу да слете на моје раме.
Добро ће им бити.

Даћу им транзистор
и мале слушалице.

Да чују шкрипу
лањских снегова.
Гонг што у мени удара
у панонско подне.

И ону сићушност мака
што пада у тесто
божанског колача.

Чија последња мрвица
на цреповима и слами

нарасте и опет буде прва.
И не да се потрошити.

БОГУ ПОСЛОВА, И МАЛИХ ЗАНАТА

Боже послова
и малих заната.
Заспи ме задаћама.

Засигурно бићу најбоља
у игри с теговима.
Блистава у заплетености.
Гутач погрешне ватре.

Надмашују ме
извођачи савршенства.

У свечаности сјаја.
У звекету узвишеног
и патосу покорe бољи.

Но добра сам ти и ја.
Добра. У пустиловини
недосежног.

Сваким убодом пера
на новом трагу блага.
Твом бесконачном
пртљагу. Нацрту висине.
Свицима невидљивог.

У радионици беспрекорног
у основи почетник.

Спокојан тек у слутњи
да велики папирни змај
што лети летњим сновима
у дечијем погледу
не тражи друго до ситан
и вијугав корак у трави.

Убој на стопалу.
Рупу на џепу
с облацима.

Фластер прекрижен
преко изгребаног.
Сигурне залихе
изгубљеног.

Бибер и паприку.
Блуз малих ствари.

У ОБЛАЦИМА, ПРЕД КИШУ

Време те узме за рукав.
Отргне ти капут.
Покаже празно место.
У ветру. Огледалу.
Постељи. У пролазним
одајама светова.

Међу шкриљцима и глином.
У облацима пред кишу.

Кад потиштене слегну се
ситнице. И у зраку тражиш
најкраће телеграме
трансценденције.

И лакшим ти се чине
гашења у меком штиву
облачја. Подржана

песничким редом.
Узглављем других звезда.

Кад падне једна.

Једна кад падне
и овај свет некоме
онај је други.

Трепет и тама.
Без капелице.
И венца сузе.

Светлосна година
меморабилија.

Бескрајно дуг
звездин свлак.

Зачараност.
Прича о смислу ничег.

СЕЋАЊЕ СВИЛЕ

ТИШИНА, САВЕСТ

Понестаје разлога за смех.
Кад склопимо дланове око
биљке несклоне растанцима.
А она свеједно одлази.

Можемо бројати листове
летос убраних ловора.
Сести у још непродуђен парк.
Међу пензионисано лишће.
Заспало јуче. Заостало од некад.

Шћућурени бити тамо
одакле отпутоваше
последње благости.

У стоваришту отпалих крила
и сасушених боја.
Међу малим мерицама
неизваганих провидности.

Са тишином самом.
На савести песме.

ИМЕНА, УЛИЦЕ

Међу мирисима бити
увек одлазећих прича.

О данас. О сада.

О овом трену
што за трен биће
једном давно.

Једнако је што и бити
на путу. Са корпом
за гљиве. Дивити се
оној тек убраној.
Колико и читавој
скровитости
и тајанству шуме.

Носити сунцобран
с осмејком за кишу.

Али не мислити.
И не знати за правац хитње.

За смисао буке.
Исто је то што и питати
за имена заборављених улица.
Којих се могу сетити
још само заборављени.

КУЛА, ЈАГУАР

На једној руци
можеш ме одићи.
Танку кулу од слогова.

Стасалу. Ту где мирис
узглавља пучина је
за сутра. За двоје.

Напољу исукани потези
уличних уметности.
Врата подземних станица.

И као јагуарови зуби
стаклићи неба.
Без ветробрана.
Без крила.

У незаситом паду.

У пљусковима
што ме пишу.
Што ме руше.

АКРИЛ, СВИЛА

У сребрној корпи из дућана
износим целофан. И стаклену
кришку рајског плода.
Обед самотника.

И на уговорени знак
машем ти у квадратићу
беспрекорне оштрине пиксела.

Између нас је пут акрила.
Сећање свиле.

Видим како излазиш
кроз окретна врата
хотела напуштености.

Наша два снимка
у неком свом времену
без нас грле се
сигналом звучног пољупца.

Чудесно је изнад наших глава
изгубљено пролеће.

Понад две наше растављене
метрополе исти
суперсонични прасак.

И понека ретка
успомена на птицу.

ИЗВОЂАЧИ ЗВУКА, ПЕНЕ

Напредујем у сновима.

А испред мене увек је неко.
Уређује булеваре и киоске
с разгледницама.
Подиже и спушта рампе.
Умива камење.

Ја сам тај трамвај
за обилазак острва.
Звонце за полазак
кадета гладних слика.

Само да ми изненада
не јаве да попустила је
арена на којој за њих
запоседох исток и запад.
Упослих извођаче
звука и пене.

Продавце семенки.
Оклопне шкољке.

Само да ми изненада
не дошапну да истопише се
улице од ломљеног светла.

Да окраћали су од мраза
рукави дугих сезона.
Којима брисах оштру шминку
и налете ветра у висинама.
За весели празник сунца.

Или да није издржало срце.
Градитељу позорја.
Коме поверих своје.

ТАЧКА, ЦРТИЦА, ОДРОН

Отисак твоје руке на окну
и чаши. Налик виткој радости
папрати пред прозором.

И трен кад осетим лакоћу
удисаја. Страшни удар среће.
Једнак дашку окретања
странице. У нутарњој књизи.

Ах предалеко је све
чему стижем. Већ одмакнуто.
Тачка. Цртица. Одрон.
И све чему не доспевам
схватљиво је. И тако близу.

Тихи рачунари кажу
да на истом сам путу.

Иста непозната прашина.
Што веје право
у отпорно око ветра.

И ОПЕТ, ЦВЕТ, И ТАНГО

И опет сам речни тегљач
за превоз снега
у нејасне пределе.
До нејасног циља.

Дан ми је кратак и леп.
Модри стих.
У коме нестајем
са оним што преносим.

А вече вреба
у палети додира
из древних сенки.
Кад заустављена сам.

Насукана.
На свелим једрима.
Са пуним амфорама.
И дисањем на чистини.

Уз твој док.

Кад сасвим лако је
научити се плесу љубави.
Јер топла је граматика бића.

Танго наранџиног цвета.

ДАН ЗАТВОРЕНИХ ЧИТАОНИЦА

Дан је затворених читаоница.
Ходам улицама листајући
водиче за хиљаде опасних дана.

Усавршавам се у читању
хиљаде страшних погледа.

И различитости говора љубави.
Пред којима бисте и ви да клекнете.
Гологлави дечаци.

Очекујући да вас поучим
пловности под замрзнутим
окукама. Ситним
зглобним путањама
у талозима обичности.

А навејало је.
И само небо у свему је
нападалом.

Сваки час пред стопалима
налазим му понеки
отпали прамен.

И приносим га.
Уснама душе.

ЗЛАТНЕ СВАДБЕ

Две погнуте фигуре
гледам како замичу
у брегове песка.
У залазеће облаке.

Као родитељи света
који се у отиснуше некуд
држећи се за руке.

Са котарицама измиреног
у свему виђеном.

И што даље су
речи им бивају јасније.
Падају ми на дланове
као јасмин златних свадби.

И однекуд знам
да ја сам то брежје.
То дисање што одиже
и спушта пешчане груди.

И онај јасминов глас
што долази издалека.

И чека да престане
слепост олуја па да нађе
тихо место у мени.

И шапне нешто
од необичне важности
за један тако обичан дан.

Што мора застати.
И мора проћи.

ОКЕАН, СРЦЕ

Заноси ме осећање
да потребан је само још
један сунчев излазак.
Још један непун трен.
Како бих била.

За све друго стајем у ред.
И кроз стакло шалтера
видим руку
што издаје потврду
некоме ко односи
оно нечујно што чујем.
Оно невидљиво што видим.

Опет сам у кавезу
за изгубљене песме.

Са малим каменом уз ухо.
Где шуми прво чуло таласа.
Вибрафон светлости.

Где дотиче ме дете-океан.
У коме расте још влажно
још чупаво сунчево срце.

НА СУНЦУ, У ВОДИ

Говорим ти нешто.
И ти мени говориш.

На сунцу смо.
У води.

А онда ћутим.
Стрпљивошћу пирамиде.

Иако други је век.
Друге руже у врту.

Није тешко.
У порама ми је светлост.

Ветар носи моју
музику. Помера ме.

Жена сам од песка.
Тело песме у води.

ЖАЛУЗИНЕ, ТРЕПАВИЦЕ

Још мало бих.
Кажем чувару призора.
И он ме пусти.
Кроз сајмове илузија
и брза светла
да уграбим зелено.

Пред излозима сам
пуних одломака.
Још мало бих.
Шапнем печаторесцу.
И он склопи осмех
видика и вода
око целе мене.

Ту где лабуд у екстазама
две-три пахуље јутра
подигне благи врат.
Пре и после распореда
времена негде

у стрмој улици дома
спустим жалузине.
Трепавице.
И дуго га још видим.

Данас не радимо.
Окренем натпис
ка видљивом.

Лизнем прашину.
Удахнем сребро.
Доступно. Питко. Ту.
У антикваријату тишине.

КОШУЉА, КОНЦЕРТ

На лаким дрогама сам
цветних топола.
У пољима маслачка.
У каруцама.
Са расном вучом мириса.

Међу клупама
са заборављеном
ужином у станиолу.
Где девојке
на котурљкама
деле улазнице
за фестивал харфи.

А онда
сунце је већ друго.

Морам застати.
Ослушнути концерт
испод кошуље.

ВАТРИЦЕ, ТУ И ТАМО

Ни ове ватрице што палим
час ту час тамо.
У лагумима
бића. Под мостом.
У теретним возовима.
Година. Дана.

Ни сагови детињства.
Ни последњи од добрих
богова што минуше отуда
кроз свеже рушевине.

Не огрејаше ме колико
то лице што бљесну
на велвету празинине.

Склопљеним погледом
заклоних га. За час кад
слепи мајстор зазидаће ме
у кућу без кључа.

Где ретки гости са светим
документом. Без пратње.
Без питања. Без кључа.
Долазе и одлазе.

РУЖА, ЧИТАЊЕ

А једног јутра нађеш времена
да гледаш себе како живиш.

Лепо. Седиш уз шољу чаја.
Са отвореном књигом.

Над тобом упаљена
ружа светлости.

Са једне стране стола си ти
што је гледаш. Са друге
стране опет ти. Што гледаш.

И видиш да видиш.
Да ружа је мања.

А ти све више њен мирис.
Парфем *L'air du temps*.

Прича онога ко је живео.

НОЋ, КРИШКЕ

Упознах и ноћ тако
страшну. Неродитељску.

Што нагнала ме је
да вратим се стотину
година уназад.

Под кајсију. Месечину.

На вечеру од голе
шећерне кришке.
Са небеског дна.
На дну голе душе.

ЗВЕРЧИЦЕ, СНЕГ

Тако си добар јутрос
према мени. Прихваташ
све те зверчице што још нису
оставиле траг у снегу.
Које ниси ни видео.

Ни ја их нисам видела.
Само се дојим.

КАД ЦЕПА СЕ ПАПИР, ЛЕД

Кад цепа се папир
зидар си удаљених предела.

Примичеш два равна блока белине.
Два клавира са диркама
сасвим још у пределима
пре бога. Пре таме.
У тами.

Обрасташ сложеницама.
Влатима и светлостима
изнутра. Које ти је завештао
отац јасно снимљеног текста
света. И у памтљиве формате
спаковала добра мати штива.

Ето тако пред собом видиш
те веренике редака. Заверенике.
Из чијих руку теку сузе и глосе.

Никога неће утешити.

Али знаш да другачије је
ту све. У сферама смисла.

Саосећања које лева
комора шаље десној.

Зидајући два брода
катедрале.

Тело крстарице.

Другачије сасвим.

Но када цепа се лед.

И кад младунче белог тигра

склупчано у бајкама

из књиге санти

за трен већ биће

стасала звер белине.

Ново Ништа.

Што тражи те дивљим

њухом новог господара.

НА ИВИЧНОМ МЕСТУ

Задржах се и превише
на ивичном месту.
На ивичном трену.
На збуњеним улицама
с клопаравим котачима.
Док снимале су ме
веселе камере тужног доба.

Но ево ме сад на пјаци
сребрних крљушти.

Доносим ти увојак таласа
с нетакнуте чиније јада
и натруњених раних сати.
Мој галебе.

Чујем како ми говориш
да голубице су већ одлетеле.
Да Дунав ћути.
Скупљеног покућства.

Поломљених весала.
С узбуњеним машинама
за дубоко замрзавање потопа.

О мој врли астрономе
беле пустиње.
Што засипа нас
пустињским данима.

Знам да спустио си црну
кутију сломљеног лета
у неко друго доба белине.

И огрлицу од леда
на крик храњен
зрном моје наде.

СЕДИ ТИ САД ТУ

На окна кад се хвата први
сан. Лију однекуд
са њим и рањена небеса.

Траже да им вратим
звезде из дечијих бунара.
Са снежних ревера
младог доба. И кокице
из ватре седам
миленијумских здела.

Овде је отворено.
Кажу. На снази су
и друга неба. Вртешке.
Виртуалне бање. Размена
паљби. Лековита блата:
драги камен и чоколада.

Речи ишчупане
из корена бунцају.

Као кататонични анђели.
Што по земљи ходају
рашчупане косе.
У поцепаним фајловима
самотних бескраја.

Мрве их елисе. Јутра
боје цинса
слеђеног у ветру.

Ударне вести снега
у Сахари. Еклипсе.
Мале нашминкане
мадоне. У пролазу.
Црвени прах.

Па хајде. Седи ти сад.
Ту. И сади своју ружу.
У сломљеној небеској трави.

EVERGLADE

ЗАПИСИ СЕВЕРА, ДРАГСТОП

Блиски су ми песници севера.
Са острвима уклесаним
у срцу попут прихватилишта
за сломљене птице.
Хостела са самачком
вечером. И ноћима дубоке
опојности. Кајања.
Молитве у боци.

Ходају шкрипавим градским
пејзажом. С ореолом северних
сазвежђа у коси. Обазриво.
Стрепећи да изгубиће
једну по једну милост.
Све те свећице непојамности.

Да оклизнуће се међу
просте алатке говора.

Док столетне баладе
као речни галебови
улећу у драгстор
стаклене музике.

Где сваки час навраћа
понеки странац
са њиховим ликом.
Оставља визиткарту.

И наруџбине
за свежи нанос снега.
И ушушкан. Још у тембру.
Тонски запис душе.

МИСАО, НОТА

Хтела сам мисао
која ће се чути.
Док шапућем
одсутнима.

Као киша.

Док бивам.
Обраћајући им се.
Одавде до летњег
пљуска по прашини.

Али чујност бежи.

А имам само једну
такву ноту. Непотрошену.
Као сребрнина. У тишини.

Њу воле језера.
Спремност воде да гута.

Спремност буке
да буде јача.

ЗАПИСИ ЈУГА, ВИНАРИЈЕ

Блиски су ми песници Југа.

Седе за столом.
Под маслином. Уз много
времена проливеденог.
Као да не постоји време.

На карираном столњаку
фигура је коња. Што трчи.
Дивље. Племенито. Сам.
Трку коју сем гласника
не може добити нико.

И топ је громко у позадини.
Праштав као смех.
Као барутно спаран дан.

И Ерос под кошуљом.
Тактилан. Древан.

У првом покушају
отвара винарије.
Мини бар малих муња.
Речи прећутаних. Као со.

Тела нага. Одгајају
ветар и једра. Миришу
на босиљак. И Светлост.
Док предају пулс песми.
Ватру Сунцу.

НОЋ ХОДАЈУЋИХ ЛИПА

Пре него што се затворим
отварам се. Крстарим
градом украшеним
живописом подземља.

Свуда сам.

Лебдим у шумама
билборда. Међу вестима
о подметнутом експлозиву
у летилици понад океана.
О спонтаном порођају
торнада. О близаначким
сондама на месецу.
Распродаји драгуља
сломљених драгуљара.
О уникатним пандама.

У ноћним сам сновима
будних. У зен-секундама

приче о бамбусу.
О добростивом
казивачу тишине.

А онда опет међу ласерима.
На рођендану младих
мостова. Ходајућих липа.
На друму којим клизе
слике времена. Сенке света.

Шта ако сам последњи лист.
А не знам. Не чујем.
Од ветра у гласовима.

Шта ако не видим.
Од прскалица.
Од брзине у сликама.

Говоре исто. И различито.
Течно. И испрекидано.
Тајно и јавно.

Погребним свечаностима.
Буком славља.

Истим речима.
Истовремено.

МАЛО НИШТА

Увече далеко иза острва
на Дунаву видим
како мало сунце
прогори облак.
Као папир да је такнут
вршком цигарете.

У вековању
небеског палимпсеста
и теорији вечног повратка
све остане тако. И на томе.

Мали ујед. Мало ништа.

Премда велико је.
И тешко. Ништа.

Не може се пренети
обичним ходом из једног
у дуги кут собе.
С краја на крај срца.

И ЛЕПО, ДАКАКО

Одвише тешко је
и лакомислено да сад
из ове даљине и сасвим
непозната то признам
Леопардију.

Јер док исписујем кругове
хватајући се сребрне
брзине на клизаљкама

док наручујем нови модел
небеске поште
уплаћујем станарину
сасвим земаљску

док носим бескрајну
музику хода у телу
и безумно љубим
ружу ваздуха

или у загрљај дочекујем
дете што се спотиче
о прост корак

или док у заносу опевам
корачање само

што се саплиће
онако свакидашње
о камичак на друму
трк кратконог гуштера
шишарку у паду

или док сам загледана
у чашу вина коју држим
у руци као океан сузе
одласка повратка

морам рећи
да и не види се јасно
нити увек
да све је ништа.

И ништавило застане.

Окачи црни шешир и цокуле
о прво дрво. Ту је.
Гледаш га а не видиш.

Држиш у стегнутој шаци
нешто. Не даш да одлети.

Твоје је. Чак и лакше
но обично. Као перо.

Понекад је лепо.
Нимало не личи на ништа.
И мање боли.

EVERGLADE

Једна обала одмиче напред.
И никако је не могу стићи.
Друга отиче у другом смеру.
Куд су је испратили
као новоизграђени брод.

Вода што вазда је у средини
између једне и друге
обале времена
нагиње се над себе.
Пуна. Пуна.

Отпалих латица. Бачених
катанчића. Врапчијег
перја. Лишћа и сенки.
Којечега још. И ничег.

У мекој својој постави
тражи кључеве трава.

А оне се повијају
једна ка другој.

Ударајући о звончиће
на витким стабљикама.

У тајни свог срца
крчећи мале стазе.
Воде. И суза.

Да прође бог
свих пролазности.
Ситних капи.

Неизмеривости тренутка.

БАЛТИК, НЕНАЈАВЉЕН

И Балтик ненајављен.
Слетео нам је.

Из Транстремерове свечане
строфе у језик зиме.
Као крупан снег.

Непомични облаци
галебова. Танка огрлица
перја. Уз биљну хрид.
У шљунак леда.

А ми се све једнако
држимо прозирности.

Скупа. Напокон исти.
Не знајући шта тамо
иза танке облоге мрза
уистину пише.

Огледнути у небу.
Што преписује нас.

Као ситне фигуре
свог писма.

Што оклизну се. Свака
у свој бродоломни
дневник. Паре. Иња.
Љубави. И наде.

Што са наших тањушних
загрљених и готово
измишљених стабала
у нама веје.

СВЕ ТЕ ДУЊЕ, ЗЛАТНИ ПРЕСЕК

На снимцима бившег
гледам све те дуње
бране са моћних
грана најбољих сезона.

Налик златним полулоптама
изгубљеног олмечког
царства. Стављеним ту.
На папирне записе.
Да не одлете.

Као пред олују
кад скупљају се чаше
и тањири. Уз два-три
кратка погледа.
И речи. Подигнуте
са влажне земље.

Као тајна заната.
Златни пресек знања.
Што чиниће их и даље облим.
Под претњама небеса.

На картону албума.
Што расте. Тако моћан.
Црн. И сам.

ПОГЛЕД, ПОСТЕЉА

Твој поглед је
укотвљена звезда.

Није га нанео ветар.
Исечен је из таме.

Постеља. Таман
за моје биће.

Да могу заспати.
Кад ова поларна
ноћ прође.

ЗЕМЉА РУЖА

И у земљи ружа
вредно ваља радити.

Бити вазда на ногама.
Имати дуге руке.

За мреже Истока
и Запада. Којима
ловимо два ноћна
сунца. Ти и ја.

Једно за тебе.
Једно за мене.

Спуштамо их у касицу.
Да нађу се.

За црне дане.
За казнене камате
свих белих дана.

Што смеше нам се у коси.

ТО ПИСМО, ТА ГЛАД

Погледај. Неко је
ноћас био овде.

Ни чули га нисмо.
Ни видели.

Нарастао је снег
на тераси. Ништа друго.

И ето само то.
Птичје писмо.

Два пут три.
Тај страх. Та глад.

ГЊУРКЕ, ОРЛОВИ

Мале шарке на вратима
речних подрума. Гњурке.
Нестану. Нема их.
По читаву вечност минута.

Засигурно претражују
библиотеке
угаслих сазвежђа.

Читају земљописе.
Тајне карте обиља.
Воде. Муља. Трава.

А са глатких узлетних
писта полећу галебови.
И за који трен већ шаљу нам
крике. Свој беспрекорно
форматиран Air Mail.

А горе. Вишље.
И још вишље.
Узноси се орао.

Носећи у кљуну нешто.
Више од живота.

ПАДА БРАШНАСТ СНЕГ

Као давно некад.
Пада брашнаст снег.

Биће будућности.
Снежних хлебова.
Учини ми се да кажеш
драга моја читатељице
књиге снегова.
И ситних трава.

Док преносимо
све те неразрешивости
из шаке у шаку времена.

Посвећујући се и оној
вазда првој. Што хода
унутарњим одајама.
С чешљићем и лампом.

Још врела.
Од послова душе.

ИМА ПУТЕВА

Има путева. Помишљаш.
Док грабиш кроз снег.
Право ка невидљивом.

Са обећањима неба.
Упутством за спасавање.
Из клинастог писма птица.

Чисти су трагови
за тобом. Баш чисти.
Као да их није било.

ВАЗДУХ, ИШАРАН

Ваздух ишаран
дечјим повицима
лети са саона.
Са леденог брега.

А мирноћа те птице
нетакнута је.

И пре но што се отисне
у свом одломку леда
ка другој страници
речне књиге
преносећи ка заласку
читаво небо
српљиво подноси
моју залуђеност.

Допушта ми уђем
у њено око.

Да за тај тренут
чиоде у времену
будем она.

БЕЗ ЗАКЛЕТВИ, СЛОБОДНО

Наше заједичко сунце
одавно нам је у очима.
Говори нам у сну.
Позлаћује кости.

Два пута је прославило
пунолетност.
А ми и даље правимо
за њега мале лестве.

Да досегне врх бора.
Божићне звезде.
Ноћне маслине.
И хлеб анђела.

Пуштамо га да плеше.
Без заклетви. Само.
У планетарном пољу.
По месечини трава.

Слободно од зарука.
И времена.

Требаће. Моћно.
И своје. Кад једноме
од нас стопе остану.
У јучерашњем снегу.

ЉУЉАШКЕ, ТРАГ

Дете зањихано
на снежној љуљашци.
Кад раздвоји се
од двојника у мразном
скафандеру и крене просто
по тврдој стази
друго је дете.
Готово човек.

И већ је опет снег.
С отиснутим рељефом
празине.

Везица сам те љуљашке.
Рањива као превијалиште.
Сигурна као притка.

На коју међу зонама лета
од облика до трага
попут звезда прободених

дневним зраком
полегну речи.

СА ПАХУЉОМ, НА ЈЕЗИКУ

Ти што долазиш са дахом
од зиме. Не чујеш себе.
Не знаш своје име.

Ја сам твој слушач.
Твоја одложена гитара.

Футролом тела заклањам
дивље твоје дечаке
што проваљују у моје срце.
Луди од вејавице. Као трн
у потомству мојих речи.

Ноћас су рашчистили стазе
на Ушћу. Одгурнути
сметови топе се налик
сасеченим крилима лабуда.
А попут паперја ничу већ друга.

Јер окрзнут си. И сам.
Као вечност. Ја дишем.
Говорим. Плешем.
Са пахуљом на језику.

Јер ти Снежни свуда си.
Пах на струнама ишчезлог.
Анђео у свим снеговима.

ВЕЧЕ, УСКОРО

Седим на клупи.
Придржана ветровима.
Моја књига се листа.
И ускоро ће вече.

Вечна. Плаха киша
у писму је бојје честице.
Захладнеће.

Последњи пар
промиче стазом.

И једна ружа као дете
између њих
расипа свој кикот.
Неуким стваркама.
Сакупљачицама сенки.
Што плачу у својим
тужним кутијама.
Заборављене у подножју

електронских пирамида.
Гужвицама паре и дима.

Јер ружа је ружа.

У свакој латици
по једно срце.

Због којег изнова.
Још једном и ја
на опрезу сам.
На проби.

У кидљивом тексту.
Без икога.
Дете својих речи.

О ПЕСНИКИЊИ

Тања Крагујевић рођена је 1946. у Сенти. Дипломирала је 1970, а магистрирала 1973. на Филолошком факултету у Београду, на групи за Општу књижевност са теоријом књижевности.

Прву песничку књигу објавила је у двадесетој години, у колекцији „Прва књига” Матице српске (Нови Сад, 1966).

Од тада је публиковала шеснаест песничких збирки (последња, *Мојел за збојом*, објављена је 2010), као и неколико књига есеја о савременој српској и светској поезији.

Од 1993. године аутор је КОВ-а, где је објавила седам књига – поезије, као и малих есеја и лирске прозе.

За прву књигу поезије награђена је „Бранковом наградом”, а за књигу *Дивљи булевар* (1993) наградом „Ђура Јакшић”. Књига изабраних песама *Сџаклена џрава*, коју је приредио Ненад Шапоња (Агора, 2009), награђена је признањем „Милица Стојадиновић Српкиња”, а тим поводом објављен је избор из њене поезије, *Ружа, одисџа*, који је приредила Драгана Белеслијин (2010).

Заступљена је у више десетина зборника и антологија савремене српске поезије у земљи и иностранству, међу којима су најактуелније *Poesía Serbia, hoy, Debats* (Institució Alfons el Magnànim, Valencia, n.109, 2010/4), *Песници Медитерана* (*Les Poètes de la Méditerranée*) предговор Ив Бонфоа (Yves Bonnefoy), Gallimar & Culturesfrance, 2010; *Hundert gramms seele – Десет дека душе, Антиологија српске поезије групе њоловине XX века* (приредио др Роберт Ходел; Leipziger Literaturverlag, 2011).

Гостовала на фестивалима поезије: Струшке вечери поезије (Македонија), Пушкинови дани поезије (Русија), Трг песника, Будва (Црна Гора). Учествовала у раду Књижевне колоније у Сићеву (1994), у Међународној књижевној колонији у Ђортановцима (2008) и на Првом трансбалканском фестивалу поезије у Солуну (2012).

Живи у Земуну. Окренута Дунаву.

САДРЖАЈ

МЕЂУ ТРЕПАВИЦАМА

Ватре, занати	7
Азури, мансарде	8
Прошлост, прикована	9
Путујући, кишни	10
Барице, писмо	11
Од мраза, од ружа	12
Снимак тишине	13
И друге песме	14
Од уздаха	15
Опет, давно	16
Живот, сличице	17
Гостујући	18
Тањирић, сунцобран	19
Боси	20
Исток, зелено	21
Четвртак, трешње	22
Рубини, акваријум	23
Полутар, сан	24
Коса, усправна	25
Што јеси	27
У пресеку	28
Трагови, латице	29

МЕСЕЦ ОД ПЕСКА

Пробе, извођења	33
---------------------------	----

Трајект, једро	34
Локвањи, смисао	35
Ужад, гориво	36
Јасност	37
Путељак, пут	38
Вода, руке	39
Топот, монограм	40
Кап, још једна	41
Празнина, преобиље	42
Сладолед, фигуре	43
Мост, књижара	45
Лексикон ветрова	46
Пелирним лепезама	47
Невидљив, нечујан	49
Преписивач хороскопа	51
Верно, увећано	53
А понекад, неко	54
Магле, седефи	57
Имена, залазак	58
Капља, жубор	59
Колаж, огледала	60

ЗАНОС СВЕТЛОСТИ

Ерос, путописи	63
Сами, растопиви	64
Стварност, мека	65
Астерикси, млечност	66
Драги, непоткупиви	67
Хлеб, руже	68
Гнезда, острва	70
Са танког хлеба	71
Плави песак	72

Лептир, уистину	74
Стабло, страница	75
Са бригом, са тугом	76
Оловке, јеле	77
Страшна времена, опште помисли.	78
Напустих, одавно	80
Поглед, од седам круна.	81
У тамним, и непрозирним	83
Транзистор, слушалице	85
Богу послова, и малих заната	87
У облацима, пред кишу	90

СЕЋАЊЕ СВИЛЕ

Тишина, савест	95
Имена, улице.	97
Кула, јагуар.	99
Акрил, свила	101
Извођачи звука, пене	103
Тачка, цртица, одрон	105
И опет, цвет, и танго	106
Дан затворених читаоница.	108
Златне свадбе	110
Океан, срце	112
На сунцу, у води	114
Жалузине, трепавице	115
Кошуља, концерт	117
Ватрице, ту и тамо.	118
Ружа, читање	120
Ноћ, кришке	121
Зверчице, снег	122
Кад цепа се папир, лед	123
На ивичном месту	125

Седи ти сад ту. 127

EVERGLADE

Записи севера, драгстор.	131
Мисао, нота.	133
Записи југа, винарије	135
Ноћ ходајућих липа	137
Мало ништа.	140
И лепо, дакако	141
Everglade.	144
Балтик, ненајављен	146
Све те дуње, златни пресек	148
Поглед, постеља	150
Земља ружа	151
То писмо, та глад.	153
Гњурке, орлови	154
Пада брашнаст снег	156
Има путева	157
Ваздух, ишаран.	158
Без заклетви, слободно	160
Љуљашке, траг	162
Са пахуљом, на језику.	164
Вече, ускоро.	166
О песникињи	169

Тања Крагујевић
ХЛЕБ ОД РУЖА

*

Издавач

Књижевна општина Вршац (КОВ)
Стеријина улица бр. 34

*

Главни уредник

Драшко Ређеп

*

Оперативни уредник

Марија Васић-Каначки

*

Књигу уређоручују

Драшко Ређеп

Марија Васић-Каначки

*

На корици

David Roseburg: White and Red Rose Petal

Photographic Print

*

Коректура

Олга Марковић

*

Припрема

Саша Пешић

*

Штампа

Будућност, Нови Сад

CIP – Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

821.163.41-14

КРАГУЈЕВИЋ, Тања

Хлеб од ружа / Тања Крагујевић. – Вршац :
Књижевна општина Вршац, 2012 (Нови Сад :
Будућност). – 174 стр. ; 19 см. – (Библиотека КОВ)

Тираж 300.

ISBN 978-86-7497-208-3

COBISS.SR-ID 272504839